

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 11Co/275/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2518200606
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 06. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Fedor Benka
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2518200606.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Fedora Benku a sudkýň JUDr. Silvie Hýbelovej a Mgr. Kataríny Arnouldovej v spore žalobcu: PROFI CREDIT Slovakia, s. r. o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 792 752, zastúpeného JUDr. Pavlom Pospechom, advokátom, so sídlom Lichnerova 23, Senec, proti žalovanému: A. S., nar. XX.XX.XXXX, bytom D. XXXX/XX, A., o zaplatenie 1.562,88 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Piešťany zo dňa 30. júla 2019, č.k. 15Csp/20/2018-80, takto

r o z h o d o l :

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti a v závislom výroku o nároku na náhradu trov konania p o t v r d z u j e .

II. Žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

1. Rozsudkom napadnutým odvolaním súd prvej inštancie žalovanému uložil zaplatiť žalobcovi sumu 920,82 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05% ročne zo sumy 920,82 od 21.10.2015 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku a vo zvyšnej časti žalobu zamietol. O nároku na náhradu trov konania rozhodol tak, že žalobca má proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 17,84%.

2. Svoje rozhodnutie súd právne odôvodnil použitím ust. § 497 Obchodného zákonníka, § 53 ods. 1 a 5, § 517 ods. 1 a 2, § 559 ods. 1 Občianskeho zákonníka (ďalej aj ako „OZ“), ako aj § 1 ods. 2, § 2 písm. a), b) a d), § 7 ods. 1, § 9 ods. 1, § 9 ods. 2 písm. j) a k), § 11 ods. 1 písm. b) a § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v znení účinnom do 31.03.2015, keď na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žaloba je dôvodná len v časti zaplatenia sumy 920,82 eur s príslušenstvom. Z listinných dôkazov mal súd preukázané, že strany sporu uzavreli dňa 15.01.2015 zmluvu o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu č. 8500098842, ktorú je potrebné považovať za zmluvu o spotrebiteľskom úvere podľa zákona č. 129/2010 Z.z. Na základe uvedenej zmluvy poskytol žalobca žalovanému peňažné prostriedky v sume 1.350,- eur, keď vyplatenie sumy úveru vo výške 1.500,- eur nebolo predloženými listinnými dôkazmi preukázané. Súd dospel k záveru, že v zmluve neboli v zmysle ust. § 9 ods. 2 písm. j) uvedené všetky predpoklady použité na výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov, pričom zmluva neobsahovala jednoznačne (správne) uvedenú celkovú čiastku, ktorú musel spotrebiteľ (žalovaný) zaplatiť. Celková čiastka bola uvedená v sume 2.142,06 eur, no pri počte splátok 42 a výške mesačnej splátky (vrátane úroku) 47,43 eur je výsledkom odlišná suma 1.992,06 eur, pri počte splátok 42 a výške mesačnej platby (mesačná splátka úveru spolu s platbou podľa dohody o poskytovaní služieb) 81,99 eur je výsledkom odlišná suma 3.443,58 eur. Nie je splnením zákonnej požiadavky uviesť náležitosť zmluvy, pokiaľ je táto v zmluve uvedená len formálne alebo nepresne, pokiaľ nezodpovedá skutočnosti a v

zmluve je uvedená v neprospech spotrebiteľa. Z uvedeného vyplýva, že žalovaný ako spotrebiteľ nemal jednoznačnú a správnu informáciu vyžadovanú ust. § 9 ods. 2 písm. j) o celkovej čiastke, ktorú musel zaplatiť. Zmluva tiež neobsahuje náležitosť v zmysle § 9 ods. 2 písm. k), t.j. výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. Predmetná zmluva obsahuje len údaj o mesačnej splátke v sume 47,43 eur, resp. 81,99 eur. Z dôvodu absencie uvedených náležitostí sa predmetný úver považuje v zmysle § 11 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch za bezúročný a bez poplatkov. Ďalej súd uviedol, že žalobca ani len netvrdil, že by u žalovaného posudzoval jeho schopnosť splácať úver, nepredložil ani žiadny dôkaz, ktorý by preukazoval zisťovanie údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave žalovaného ako spotrebiteľa tak, ako mu to ukladá zákonné ustanovenie § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. Aj z uvedeného dôvodu je potrebné považovať žalobcom poskytnutý úver za bezúročný a bez poplatkov v zmysle § 11 ods. 2 citovaného zákona. Vzhľadom na uvedené súd považoval žalobu žalobcu za dôvodnú len v časti zodpovedajúcej rozdielu medzi výškou poskytnutého úveru, t.j. sumou 1.350,- eur (reálne vyplatená suma žalobcom) a žalovaným uhradenou sumou 429,18 eur, a preto žalobe v tejto časti, t.j. v sume 920,82 eur vyhovel. Nakoľko sa žalovaný dostal do omeškania so zaplatením peňažného dlhu, má žalobca nárok aj na úrok z omeškania vo výške 5,05% ročne od požadovaného dňa 21.10.2015, kedy bol žalovaný preukázateľne v omeškaní s platením dlžnej sumy. Za nedôvodnú súd považoval žalobu v časti zaplatenia zmluvnej pokuty vo výške 0,04% denne zo sumy 1.562,88 eur od 21.10.2015 do zaplatenia z dôvodu, že zmluvná podmienka uvedená v zmluve o revolvingovom úvere uzatvorenej so žalobcom v časti bodu 8.1 bola už právoplatne výrokom súdu určená za neprijateľnú (rozsudok Okresného súdu Rožňava sp. zn. 12Csp/46/2016 zo dňa 10.05.2017, ktorý bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 5Co/468/2017 zo dňa 10.04.2018). Ustanovenie § 53a ods. 1 Občianskeho zákonníka zakazuje dodávateľovi používať zmluvnú podmienku, ktorá bola právoplatne súdom vyhlásená za neprijateľnú. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 2 CSP podľa pomeru úspechu a neúspechu strán sporu vo veci, keď vychádzal z toho, že žalobca bol v konaní úspešný v rozsahu 58,92% (v časti zaplatenia sumy 920,82 eur s príslušenstvom z uplatnenej sumy 1.562,88 eur s príslušenstvom) a neúspešný bol v rozsahu 41,08%, z čoho čistý úspech žalobcu predstavuje 17,84%.

3. Proti rozsudku súdu prvej inštancie v časti zamietnutia žaloby vo zvyšku a v závislom výroku o nároku na náhradu trov konania podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, ktorý navrhol rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zmeniť a jeho žalobe v celom rozsahu vyhovieť a priznať mu nárok náhradu trov konania v celom rozsahu. Odvolanie odôvodnil tým, že súd prvej inštancie dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a vec nesprávne právne posúdil. Závery súdu o celkovej čiastke, ktoré má spotrebiteľ zaplatiť, odporujú zákonnej definícii nielen tohto pojmu, ale aj pojmu „celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom“ tak, ako sú uvedené v ust. § 2 písm. g) zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom ku dňu 17.02.2015. Namietol, že súd prvej inštancie v konaní nevykonal žiadny dôkaz, z ktorého by vyplývalo, že uzavretie dohody o poskytovaní služieb bolo povinné, a netvrdila to ani žalovaná strana. Aj zo samotného znenia o informatívnej platbe uvádzanej pre prípad uzavretia dohody o poskytovaní služieb vyplýva, že uzavretie dohody nie je podmienkou získania úveru. Vykonaným dokazovaním nebola preukázaná žiadna skutočnosť o tom, že uzavretie dohody o poskytovaní služieb bolo podmienkou pre získanie úveru. Z uvedeného vyplýva, že nejde a nešlo o povinne uzavretú dohodu ako podmienku/predpoklad pre získanie úveru. Súd prvej inštancie preto postupoval nesprávne, ak dospel k záveru, že pri výpočte RPMN sa malo uvažovať s celkovou platbou, ktorá okrem splátky úveru zahŕňa aj sumu platby podľa dohody o poskytovaní služieb. V dôsledku uvedeného nesprávneho postupu súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil ako nesprávne uvedenú hodnotu RPMN a tiež celkovú čiastku, ktorú má spotrebiteľ uhradiť. Celková čiastka tak v prípade zmluvy o revolvingovom úvere predstavuje súčet úveru, úrokov a poplatku za poskytnutie úveru, čo predstavuje sumu 2.142,06 eur. Rovnako nesúhlasil s tým, že by zmluva neobsahovala údaje v zmysle § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z., a to výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. V tejto súvislosti poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR z 22.02.2018, sp. zn. 3 Cdo 146/2017. Odvolateľ poprel, že by nekonal s odbornou starostlivosťou v zmysle § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. Posúdenie schopnosti spotrebiteľa splácať úver za požadovaných/navrhnutých podmienok je v rámci postupov a praxe žalobcu vykonávané zisťovaním a overovaním údajov o výške príjmov a výdavkov žalovaného, samotným žalovaným (predloženie dokladu totožnosti), a tiež sa vykonáva preverením v tzv. negatívnej databáze

dlužníkov, na základe čoho žalobca vykoná ich vyhodnotenie a na základe interne stanovených kritérií rozhodne o schválení/zamietnutí žiadosti. V prípade predmetnej zmluvy bola žiadosť o poskytnutie úveru predložená v januári 2015, údaje, ktoré boli získané od žalovaného, sa spísali do osobitného formulára, tzv. hodnotenie dlžníka. Správnosť a pravdivosť údajov získaných od žalovaného bola potvrdená aj jeho podpisom. Namietol tiež rozsudok v časti zamietnutia nároku na zmluvnú pokutu. Poukázal na to, že skutočnosť, že ustanovenie o zmluvnej pokute nie je individuálne dohodnuté, nespôsobuje jeho neplatnosť, pričom poukázal na Nález Ústavného súdu ČR sp. zn. III.ÚS 3725/2013 zo dňa 10.04.2014, ako aj rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-34/13. Podľa jeho názoru zmluvná pokuta dohodnutá v zmluve zodpovedá § 53 ods. 1 OZ a jeho vykonávaciemu predpisu (§ 3a nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z.).

4. Žalovaný sa k podanému odvolaniu písomne nevyjadril.

5. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie podala včas oprávnená osoba - strana sporu (§ 359 a § 362 ods. 1 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný (§ 355 ods. 1 CSP), postupom bez nariadenia ústneho odvolacieho pojednávania preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie mu predchádzajúce v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné, pretože rozsudok súdu prvej inštancie je v napadnutej časti vecne správny.

6. Predmetom konania vedeného na súde prvej inštancie pod sp. zn. 15Csp/20/2018 bolo zaplatenie 1.562,88 eur s príslušenstvom. Rozsudkom napadnutým odvolaním súd prvej inštancie žalovanému uložil zaplatiť žalobcovi sumu 920,82 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05% ročne zo sumy 920,82 od 21.10.2015 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku a vo zvyšnej časti žalobu zamietol. O nároku na náhradu trov konania rozhodol tak, že žalobca má proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 17,84%.

7. Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie správnosti postupu a rozsudku súdu prvej inštancie v časti zamietnutia žaloby vo zvyšku a v závislom výroku o nároku na náhradu trov konania.

8. Pretože odvolací súd preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobcom tvrdeného nároku, ktorý vo vyčerpávajúcom rozsahu vykonal dokazovanie potrebné na posúdenie uplatneného nároku, výsledky dokazovania jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach dôkladne a správne vyhodnotil, pričom i podľa odvolacieho súdu dospel k správnym skutkovým zisteniam, a pretože odvolací súd v celom rozsahu zdieľa i jeho právny záver vo veci, keď vec i správne právne posúdil, s poukazom na ust. § 387 ods. 2 CSP odvolací súd odkazuje na správne a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia preskúmaného rozsudku. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od týchto záverov súdu prvej inštancie odchýliť, a preto nemôže dať za pravdu odvolateľovi. Na zdôraznenie správnosti záverov súdu prvej inštancie sa potom žiada dodať už len nasledovné:

9. Odvolací súd poukazuje na rozhodnutie ESD vo veci C-377/14 Ernst Georg Radlinger, Helena Radlingerová c/a FINWAY, a. s., čl. 3 písm. l) a čl. 10 ods. 2 Smernice 2008/48, ako aj bod I. prílohy I. tejto Smernice, sa majú vykladať v tom zmysle, že celková výška úveru a výška čerpania úveru predstavujú celkovú sumu, ktorá bola daná k dispozícii spotrebiteľovi, čo vylučuje sumy, ktoré si poskytovateľ úveru účtuje na úhradu nákladov súvisiacich s predmetným úverom, a ktoré nie sú tomuto spotrebiteľovi reálne vyplatené. Celková výška úveru v zmysle citovanej smernice v zmysle čl. 3 písm. l) Smernice je vymedzená ako maximálna výška alebo súčet všetkých finančných prostriedkov poskytnutých na základe zmluvy o úvere. Podľa čl. 3 písm. g) tejto Smernice, obdobne aj § 2 písm. g) zákona č. 129/2010 Z.z., celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom sú všetky náklady, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, a ktoré sú veriteľovi známe. Celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, je súčet celkovej výšky spotrebiteľského úveru a celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom. V dôsledku uvedeného pojmy „celková výška úveru“ a „celkové náklady spotrebiteľa“ spojené s úverom sa navzájom vylučujú. Celková výška úveru preto nemôže zahŕňať sumy, ktoré vstupujú do celkových nákladov na úver pre spotrebiteľa. Do celkovej výšky úveru nemožno zahrnúť žiadnu odmenu, poplatky, úroky, provízie a akékoľvek ďalšie poplatky, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť. Neoprávnené zahrnutie súm tvoriacich celkové náklady spotrebiteľa spojené s úverom do celkovej výšky úveru bude nutne

viesť k podhodnoteniu RPMN, ktorého výpočet závisí od celkovej výšky úveru, a to v neprospech spotrebiteľa. Vzhľadom na vyššie uvedené možno predpokladať, že do výpočtu RPMN bol nesprávne zahrnutý údaj o celkovej výške úveru, keď do neho boli zahrnuté aj administratívne poplatky, ktoré si žalobca od žalovaného ihneď zúčtoval, čo spôsobilo podhodnotenie skutočnej RPMN. Hodnota RPMN vychádzajúca z takto nesprávne určenej položky je potom nesprávne určená nižšie, podhodnotená v neprospech spotrebiteľa. Táto skutočnosť potom spôsobuje bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru v zmysle § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z.z. Z obsahu zmluvy uzavretej medzi stranami vyplýva, že text zmluvy bol vopred pripravený dodávateľom pre neurčitý počet budúcich spotrebiteľov, zmluva bola pripravená vopred v podobe predbežne formulovanej tzv. typovej, resp. štandardnej zmluvy, pričom do zmluvy sa dopisovali údaje individualizujúce spotrebiteľa. Žalovaný ako spotrebiteľ mal síce zrejme možnosť oboznámiť sa s dojednanými zmluvnými ustanoveniami pred podpisom zmluvy, ale nesporne nemohol ovplyvniť ich obsah. Zmluvné dojednanie obsiahnuté v zmluve preto s poukazom na ust. § 53 OZ i čl. 3 bod 2 Smernice nemožno považovať za individuálne dojednané. Je nesporné, že žalovaný ako spotrebiteľ nemal žiadnu reálnu možnosť ovplyvniť obsah vopred dodávateľom navrhnutých dojednaní o zmluvnej pokute. Mohol zmluvu ako celok odmietnuť alebo ju prijať a podrobiť sa teda tak i dodávateľom nanútenému dojednaniu o zmluvnej pokute. Dôkazné bremeno preukázať, že dojednanie o zmluvnej pokute bolo individuálne dohodnuté pritom v zmysle Občianskeho zákonníka zaťažuje žalobcu ako dodávateľa. Žalobca ale v konaní individuálne dojednanie zmluvnej pokuty nepreukázal.

10. Vzhľadom k vyššie uvedenej argumentácii sa už odvolací súd ďalšími odvolacími námietkami žalobcu ohľadom tejto časti napadnutého rozsudku nezaoberal, nakoľko by už nemohli zvrátiť rozhodnutie vo veci samej.

11. Odvolací súd ani s prihliadnutím na odvolacie argumenty nenachádzal dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov prvoinštančného súdu odchýliť, a nemôže preto dať za pravdu odvolateľovi. Z dôvodu, že odvolacie dôvody odvolateľa neboli opodstatnené a neboli zistené ani žiadne nedostatky v postupe súdu prvej inštancie, na ktoré by mal odvolací súd prihliadnuť z tzv. úradnej povinnosti (§ 380 ods. 2 CSP), preto rozsudok súdu prvej inštancie vo veci samej z dôvodu vecnej správnosti potvrdil (§ 387 ods. 1 CSP) a rovnako ho potvrdil aj v závislom výroku o nároku na náhradu trov prvoinštančného konania, keď súd prvej inštancie správne o tomto nároku rozhodol v zmysle pomeru úspechu žalobcu v spore, pričom v podrobnostiach odvolací súd poukazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku.

12. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP, ako aj čl. 17 Základných princípov CSP zakotvujúcich procesnú ekonómiu rozhodnúť priamo tak, že v odvolacom konaní úspešnému žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, keďže mu žiadne trovy v súvislosti s odvolacím konaním preukázateľne nevznikli a bolo by zjavne nielen nerozumné, ale i v rozpore so zásadou hospodárnosti civilného súdneho sporu priznať mu nárok na náhradu trov konania.

13. Senát odvolacieho súdu tento rozsudok prijal pomerom hlasov 3:0, teda jednohlasne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok dovolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok dovolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia dovolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP). V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).